

РЕШЕНИЕ

№ 17723

гр. София, 24.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в публично заседание на 12.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **502** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 10а, ал. 4 вр. ал. 1, т. 17 и т. 24 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр. чл. 6 и чл. 8, § 1 и § 2 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС).

Образувано е по жалба на А. А. К. (К. А.), гражданин на Руската Федерация, [дата на раждане] в [населено място], притежаващ паспорт №[ЕИК], издаден на 03.11.2022 г. от МВР 77811, Руска Федерация, със срок на валидност 03.11.2032 г., депозирана чрез пълномощник - адв. И. М., АК - Бургас срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип „D“) от 13.12.2023 г., издаден от завеждащ Консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, по Заявление за издаване за виза № 23043457 от 08.09.2023 г.

В жалбата са изложени съображения за неправилност и незаконосъобразност на оспорения административен акт. Твърди се, че е издаден при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила и несъответствие с приложените материално правни разпоредби, в противоречие с целта на закона и фактическите данни, установени от представените доказателства към Заявлението. Сочи се нарушение на защитените от Конвенцията за защита правата на човека (КЗПЧОС) права по чл. 6, § 1 - на справедливо и публично разглеждане на заявлението и на правото на личен живот, по чл. 8, § 1 и § 2. Твърди се, че към момента на подаване на Заявлението жалбоподателят е представил всички необходими доказателства, установяващи

основанието по чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, които необосновано административният орган е счел, че не доказват достоверно целта и условията на заявеното пребиваване на територията на България. Изложени са аргументи и за липса на фактическа обоснованост на правните основания, с които е мотивиран отказът по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. От съда се иска да отмени оспорения Отказ за издаване на виза тип „D“ и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне със задължителни указания относно приложението на закона.

Жалбоподателят и процесуалният му представител не участваха в съдебното заседание. Не се яви и процесуален представител на ответника – завеждащ Консулската служба в [населено място] към Посолството на Република България в Руската Федерация.

Софийска градска прокуратура също не участва със свой представител в настоящото производство и не взема становище по жалбата.

Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав, след като обсъди приложените към делото доказателства, взе предвид релевираните основания в жалбата и становището на страните, съобразно правомощията си по чл. 168 във вр. чл. 146 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна:

На 08.09.2023 г. жалбоподателят А. К. е депозирал Заявление за издаване на виза тип „D“ за дългосрочно пребиваване в РБългария в Посолството на Република България в [населено място], Руска Федерация. Заявлението е заведено с № 23043457 (л. 26-гръб – л. 27). Като основание за издаване на виза жалбоподателят е посочил хипотезата на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, легитимирайки се като представител на регистрирано в Българската търговско промишлена палата (БТПП) чуждестранно търговско дружество – „ИНРЕГМЕД – РИСЕРЧ“.

Към Заявлението са приложени изискуемите документи по чл. 19, т. 1 и т. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим (НУРИВОВР) - копие на първите две страници на документ за задгранично пътуване (паспорт) № [ЕГН], издаден на 03.11.2022 г. от Руската Федерация със срок на валидност 03.11.2032 г., със снимка и лични данни (л. 18), копие на Справка за съдимост, № 099П№[ЕГН], издадена на 03.07.2023 г. от Главно управление на Министерство на вътрешните работи на Русия за [населено място], Зонален информационен център (л. 34), копие на Решение за вписване в единния търговски регистър на Българската търговско промишлена палата № [ЕГН] от 23.11.2022 г. на Търговско представителство с наименование „ИНРЕГМЕД – РИСЕРЧ“ (INREGMED-RISERCH) на чуждестранно дружество с ограничена отговорност, регистрирано ЕДРЮЛ в Руска Федерация, [населено място], със седалище и адрес на представителството в РБългария – [населено място], област Бурагс, местн. Света М. 82, вх. А, ап. С-4 (л. 12 и л. 30), копие на Сертификат № 3191 от 29.08.2023 г., издаден на основание чл. 9, т. 6 от Устава на БТПП (л. 38 – л. 40), справка за Актуално състояние към 10.07.2023 г. от Търговския регистър и регистър на юридическите лица с нестопанска цел относно „ИНРЕГМЕД – РИСЕРЧ“ – неюридическо лице, без право на стопанска дейност, БУЛСТАТ[ЕИК], в което заявителят А. А. К. е търговски представител (л. 10 и л. 28), копие на Удостоверение изх. № 20230829114416 издадено от Агенция по вписванията, с което е удостоверено, че заявителят А. А. Краснове вписан като управляващ представител по партидата на Търговско представителство „ИНРЕГМЕД – РИСЕРЧ“ към 28.08.2023 г. (л. 29), копие на Отчет за наличности по сметка в евро, към 30.08.2023 г. издаден от „Инвестбанк“ АД, удостоверяващ внесени

суми от името на жалбоподателя (л. 31), копие на Застрахователни полици за валидна медицинска застраховка за периодите 01.09.2023 г. – 28.02.2024 г. и 01.03.2024 г. – 31.08.2024 г. (л. 33 и л. 33-гръб), копие на Договор за наем на недвижим имот с нотариална заверка на подписите и датата на сключване - 24.08.2023 г. в [населено място] с предмет тристаен апартамент в [населено място], м. „Света М.“ № 39, вх. С, ет. 2, ап. С.3 (л.31-гръб – л. 32) и Декларация от собственика на недвижимия имот, съгласно § 1, т. 20, подт. 2 от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ.

В съдебното производство като писмени доказателства са приобщени становищата на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) и Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи, представени в проведената съгласувателна процедура по повод заявлението за издаване на виза тип „D“ (л. 52 и л. 54; и л. 56 – л. 57).

В информацията от ДАНС е посочено, че процедурата по съгласуване е проведена от Териториална дирекция „Национална сигурност“ – Бургас. Отражено е положително становище по искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване.

В становището на началника на сектор „Миграция“ при Областна дирекция на МВР - Бургас е посочено, че е налице „Фиктивно вписване в търговско представителство с цел получаване разрешение и пребиваване. Двама от представителите – единият – управител на дружеството, имат разрешение за пребиваване и не пребивават в страната, явно целта не е изпълнение на заложената годишна програма за дейност на представителството“.

Въз основа на тези документи, на 20.11.2023 г. е издаден оспореният Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване – виза тип „D“ (л. 26 и л. 17). Като правно основание за постановяването му са посочени хипотезите на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ – „не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване“. В допълнителна бележка на бланковата форма е възпроизведено изразено отрицателно становище на началника на сектор „Миграция“ при ОД на МВР – Бургас : „След извършена проверка са налице основателни съмнения за фиктивно изпълнение изискванията на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ с цел получаване на пребиваване. Двама търговски представители са с предоставено пребиваване, но пребивават в РБългария“.

Страните не спорят по така установените релевантни факти, които според настоящия съдебен състав позволяват да се направят следните правни изводи :

Жалбата е процесуално допустима - подадена е на 02.01.2024 г., в предвидения преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК (Отказът за издаване на виза тип „D“ е връчен лично на жалбоподателя на 13.12.2023 г.), срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт, съгласно чл. 10а, ал. 1 във вр. ал. 4 във вр. чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ, от надлежно упълномощен процесуален представител на адресата на оспорения акт. Жалбата е мотивирана с нарушения на права по чл. 6, § 1 и чл. 8 от КЗПЧОС, поради което отговаря на критериите на предвиденото в закона изключение по чл. 9а, ал. 2, т. 4 от ЗЧРБ.

Разгледана по същество – жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България е уреден в Закона за чужденците в Република България. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира както видовете издавани визи за

пребиваване на територията на страната, така и органът, който е компетентен да ги издаде – съответното дипломатическо или консулско представителство на Република България, съгласно чл. 9 от Закона и чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР).

По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в Министерство на външните работи, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците – за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с Наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Оспореният Отказ е издаден от компетентен орган – завеждащ Консулската служба в Посолството на Република България в [населено място], Руска Федерация. Със Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи, на основание чл. 34, ал. 1 и ал. 2 от НУРИВОВР (л. 24), на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България е предоставено правомощие да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които могат да съставят, подписват и връчват (съобщават) на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 и Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР. Със Заповед № 71 от 31.10.2022 г. (л. 23) на посланика в Посолството на Република България в Руската Федерация, завеждащият Консулската служба е определен за консулско длъжностно лице, на което са делегирани правомощия по чл. 34 от НУРИВОВР.

Спазено е изискването за форма – оспореният Отказ за издаване на виза тип „D“ е обективизиран върху стандартен формуляр за уведомяване и обосновка на Отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, и съдържа всички реквизити, отразени в Приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР, изискуеми и съгласно общите правила, визирани в чл. 59, ал. 1 и ал. 2 от АПК.

В разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 1 – т. 26 от ЗЧРБ законодателят лимитативно е посочил основанията при наличието на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или да разрешат влизане на чужденец в РБългария. В конкретния казус Отказът за издаване на виза е мотивиран с основанията на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Във формуляра е посочено не само правното основание, на което се е позовал административният орган, но и синтезирано съдържание на представената в съгласувателната процедура по чл. 30а от НУРИВОВР официална информация от Дирекция „Миграция“ – МВР – становището на началника на сектор „Миграция“ при ОД на МВР - Бургас.

Разпоредбата на чл. 27, ал. 6 от НУРИВОВР задължава консулските длъжностни лица да извършат проверка на декларираните от заявителите данни преди да вземат решение по Заявлението за издаване на виза. Задължително заявлението се изпраща и на Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Шенгенската информационна система и В. информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай, че е заявено такова, по реда на чл. 22 от Визовия кодекс. В рамките на тази процедура са предоставени и становищата от Държавна агенция „Национална сигурност“ и Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи.

В Решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела С – 225/19 г. и С-226/19 г., т. 34, е прието, че „въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите – членки,... като органите на държавите – членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти. Касае се за издаване на Отказ за виза върху стандартен формуляр – бланка, който отказ се издава като са отбелязани основанията в него, указано е правото на обжалване. Посоченото е достатъчно за упражняване на правото на жалба и на ефективна защита.“.

В този аспект, съдът счита, че оспореният Отказ не страда от липса на мотиви и не е налице отменителното основание по чл. 146, т. 2 от АПК, противно на становището в жалбата. Бланковата форма отговаря на изискванията на Визовия кодекс, съдържа изискуемите реквизити, отбелязани са и правните основания за отказа – чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ. Изложени са допълнително мотиви, възпроизвеждащи в синтезиран вид становището на началника на сектор „Миграция“ – ОД на МВР - Бургас.

Спазени са и процесуалните изисквания при издаването на оспорения административен акт. Не са допуснати нарушения на процедурата, които да са ограничили правата на жалбоподателя.

Отказът е издаден в съответствие с материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в чл. 24, ал. 1 от ЗЧРБ. В Заявлението си жалбоподателят се е позовал на основанията по чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ като е приложил и документи, удостоверяващи съответните специфични изисквания. Разпоредбата на чл. 24, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, предоставя възможност на чужденци, които са представители на чуждестранни търговски дружества, регистрирани в Българската търговско промишлена палата, след проверка и оценка на представени документи относно активността и данъчната изрядност на дружеството, както и относно планираните дейности на представителството, да могат да получат виза за продължително пребиваване на територията на страната.

В настоящия казус оценката на информацията в представените документи към Заявлението за издаване на виза, както и пред Българската търговско промишлена палата, по повод регистрирането на Търговското представителство „ИНРЕГМЕД – РИСЕРЧ“ е извършена в рамките на съгласувателната процедура от служители на Сектор „Миграция“ – ОД на МВР - [населено място]. В мотивите на оспорения административен акт е възпроизведено становището, което кореспондира с анализа на декларираните лично от жалбоподателя данни за регистрацията на търговското представителство.

Регистрираното търговско представителство и представените от жалбоподателя годишни програми за дейността му не са достатъчни, за да обосноват необходимост от пребиваването на територията на страната, с цел реализиране на реално осъществяван

проект. Правният статут на търговското представителство като неюридическо лице, което не осъществява търговска дейност законосъобразно е предпоставило с приоритет да бъдат оценявани данните за евентуалната активност на останалите представляващи го лица, също граждани на Руската Федерация. Към заявлението не са представени, а и в производството пред съда не бяха ангажирани доказателства за осъществяваната дейност от чуждестранното търговско дружество, за да се прецени обективната необходимост от разширяване на дейността и на територията на РБългария. Не са представени доказателства и относно актуалното му състояние, включително и досежно наличието или липсата на публични задължения.

Не е допуснато и твърдяното в жалбата игнориране на информация и данни от значение за установяване на действителните намерения на апликанта.

Събраните доказателства, включително и в настоящото съдебно производство, не дават основание на съда да приеме, че постановеният Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ нарушава гарантирани права на жалбоподателя от Конвенцията за защита правата на човека. Представените документи за намерения за разширяване на търговската дейност на регистрираното в Руската Федерация дружество с ограничена отговорност, предвид липсата на официална, обективна информация за реално осъществяваната търговска дейност, както и за резултатите от същата, с основание е преценено като недоказващо достоверна цел на желаното пребиваване.

Изложеното дава основание на съда да приеме за неоснователни твърденията за нарушение на правото на защита и на справедливо разглеждане на заявлението, по смисъла на чл. 6, § 1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. Допълнително изложените съображения, възпроизвеждащи становището на началника на сектор „Миграция“ – ОД на МВР – [населено място] позволяват на апликанта да разбере основанията за постановения отказ. Проведената съгласувателна процедура между съответните национални компетентни органи е дала възможност за обективно и пълно изясняване на фактите от значение за правилното приложение на материално правните норми.

Неоснователно е и становището в жалбата за допуснато нарушение на чл. 8 от КЗПЧОС и ограничаване на правото на жалбоподателя на личен живот. Отказът за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на жалбоподателя, с оглед основанията, на които се е позовал административният орган не лишават апликанта от правото отново да сезира компетентните органи, представяйки убедителни други доказателства, с които да мотивира както намерението за разширяване на дейността на регистрираното в държавата му по произход търговско дружество, така и реално осъществяваната дейност от това дружество и резултатите от същата.

В този смисъл са и решенията на ЕСПЧ по дело *Sisojeva v. Latvia* (параграф 99), както и *Shahal v. UK* (параграф 73), в които е прието, че „Конвенцията не гарантира правото на чужденец да влезе в дадена държава или да живее в нея“, поради което на договарящите държави – членки е предоставено е предоставено правото „...като въпрос на добре установено международно право и предмет на техните задължения по международното право, включително и по Конвенцията – да контролират влизането, живеенето и експулсирането на чужденци.“. Няма акт на Европейския съюз, който да създава право на граждани на трети страни да пребивават дългосрочно в държава – членка. Такова право не е предвидено и в Хартата на основните права на Европейския съюз. Няма действаща правна норма и в националното право, включително и в

международен договор, който пряко да създава права на чужденец да пребивава на територията на страната. В този смисъл, не е налице субективно право на жалбоподателя, което да е било нарушено с Отказа да получи право на дългосрочно пребиваване в Република България.

По изложените съображения жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена. При този изход на спора неоснователно е искането за присъждане на разноски, направено от процесуалния представител на жалбоподателя. Доколкото от процесуалния представител на ответника не са претендирани разноски, съдът не дължи произнасяне в този смисъл.

Мотивиран от изложеното, и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. К. (К. А.), гражданин на Руската Федерация, [дата на раждане] в [населено място], притежаващ паспорт №[ЕИК], издаден на 03.11.2022 г. от МВР 77811, Руска Федерация, със срок на валидност 03.11.2032 г., депозирана чрез пълномощник - адв. И. М., АК - Бургас срещу Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип „D“) от 13.12.2023 г., издаден от завеждащ Консулска служба в Посолството на Република България в [населено място], на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ, по Заявление за издаване за виза № 23043457 от 08.09.2023 г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: